

Domov, kam patrím

Name: **Lea P**

Gender: **Female**

Country of residence: **Slovakia**

Writing language: **English**

Despite my country's limited acceptance of minorities, my parents celebrated Jewish traditions and values, preserving our heritage despite a small community and no Jewish school. Their efforts gave me a deep, unbreakable bond with Judaism and a profound appreciation for our religion's importance and magnificence.

This is home, where I belong,

In this breath, in this heart,

This is home, where I belong.

Volám sa Lea Pallas a toto je môj príbeh.

Narodila som sa do židovskej rodiny na Slovensku, v krajine, kde sa judaizmus považuje za etnickú menšinu. Moji predkovia prežili neprežiteľné a odvážili sa byť odvážni, pokračujúc v životnej línii sily a statočnosti. Napriek tomu, že moji predkovia čelili neuveriteľne ťažkým okolnostiam, nielenže prežili, ale preukázali aj odvahu a odhodlanie pokračovať v rodinnej tradícii. Odovzdali nám tento odkaz odolnosti a vytrvalosti, ktorý ovplyvnil mňa a moju rodinu.

Aj keď moja krajina nie je najotvorenejšia v koncepcii prijímania menšín, moji rodičia ma vychovávali v domácnosti, kde sa oslavovali a ctili židovské tradície a hodnoty. V mojej krajine nie je židovská škola a komunita je pomerne malá, ale moji rodičia odviedli vynikajúcu prácu pri zachovávaní nášho dedičstva. Vďaka nim mám hlboké, nezlomné puto s judaizmom. Naučili ma o dôležitosti nášhonaboženstva a ukázali mi jeho krásy.

Od detstva som však pociťovala, že som iná ako ostatní. Nechápte ma zle, vždy som mala veľa kamarátov, mala som rovnaké mimoškolské aktivity - chodila som na hodiny klavíra alebo spievala v zbore - a každý víkend som chodila s rodičmi na ihrisko. Mala som krásne detstvo plné nezabudnuteľných spomienok. Bola som to najšťastnejšie dieťa.

Ale hlboko v mojej mysli bol ten trpký pocit, ktorý ma upozorňoval na to, aby som sa ľuďom nezverila s pravdou. Nie, že by som sa za to hanbila, práve naopak. Judaizmus bol pre mňa vzácnou časťou mojej odobnosti a je ňou dodnes.

Ale keď som vyrastala, počula som mnohé príbehy o udalostiach, o ktorých iné deti v mojom veku ani nevedeli, že sa stali. Toľko tragických nepredstaviteľných vecí, ktorými si moji predkovia museli prejsť. A holokaust nepostihol nežidov, tak prečo by o ňom mali počuť, však?

Nie. Práve naopak. Boli to ich starí rodičia, kvôli ktorým sa tieto strašné veci stali MOJIM starým rodičom. Znie to kruto, no je to pravda. A kvôli týmto myšlienkam a obavám som sa rozhodla udržať v tajnosti to, čo si najviac vážim. Niekoľko rokov to fungovalo. Moji priatelia nevedeli prečo Vianoce neslávim, ani o dôvode, prečo nechodím v nedele do kostola. A ja som im neposkytla vysvetlenie. Možno to bolo v dôsledku strachu. Strachu z odmietnutia. Strachu z opakovania histórie, ak zdelím príliš veľa informácií. Strachu z nepochopenia.

Rozhodla som sa, že bude lepšie, ak si tieto informácie nechám pre seba. Necítila som potrebu povedať ľuďom, kto skutočne som.

Ale keď som začala chodiť do židovských táborov, všetko sa zmenilo. Môj prvý tábor trval dva týždne v nejakej dedine v Maďarsku. Moja mamka tam bola, keď bola v mojom veku, a slúbila, že tábor bude úžasný. Dovtedy som nikdy nebola na žiadnom židovskom tábore. Veľmi som sa bála. Hlavou sa mi začali preháňať otázky:

"Čo to bude? Som dostatočne židovská? Zapadnem tam?"

Ukázalo sa, že som nielen zapadla, ale hlavne som prežila najlepšie leto svojho života. Tak som sa zamilovala do Szarvasu.

Kto by bol povedal, že letný tábor plný Židov v mojom veku bude takou nezabudnuteľnou spomienkou? Vtedy som si uvedomila, že to bol prvý moment, keď som bola stopercentne sama sebou pred cudzími ľuďmi, ktorí sa neskôr stali mojimi najlepšími priateľmi. V hlave som nemala žiadny znepokojujúci hlas. Naplňalo ma iba šťastie a čistá úprimnosť. Bola som sama sebou a užívala som si to. Vtedy som pochopila, aké dôležité pre mňa Židovstvo je. Je to to, čo ma formuje. To, čo ma zrkadlí. Moja vášeň, moja láska, moja rodina, moji priatelia, môj domov.

A od tej chvíle som sa rozhodla prestať sa báť. Začala som hovoriť o svojej najvýraznejšej charakteristike hlasno a hrdo. Judaizmus sa stal definíciou mňa a ja som sa stala definíciou judaizmu.

Vstúpila som do židovských inštitúcií, začala som byť aktívna v komunite, začala som spolupracovať so židovskými mládežníckymi organizáciami. A začala som hovoriť pred publikom. Bol to taký oslobodzujúci a obohacujúci pocit vzdelávať ľudí a hovoriť o veciach, ktoré mám najradšej.

Neviem si predstaviť, aký by bol môj život bez judaizmu. Moji priatelia v rodnom meste, ktorí nie sú Židia, nikdy nepochopia lásku, ktorú prechovávam k svojmu náboženstvu. Moje náboženstvo je to, čo tvorí mňa. Dalo mi všetko. Rodinu, lásku, útechu, nádej, odhodlanie a mohla by som takto pokračovať donekonečna.

Judaizmus tu bude pre mňa vždy. Aby ma podporoval, zdokonaľoval, ochraňoval. A ja budem navždy milovať to, že som Židovka. Pretože to je domov, kam patríam.